

ARA!

ORGAN CENTRAL DE LES J. E. R. E. C.

Hi ha llibertat de pensament i de paraula per als catalans?

Unitat nacionalista i obrera base de la victòria

EDITORIAL

La setmana passada posàrem de relleu l'esforç de Catalunya d'ençà que esclatà la criminal sublevació militar feixista.

Ho dignèrem amb frase crua i decidida, puix que comprenem i comprenem que, per damunt de tot, cal aclarir posicions i establir una línia de conducta clara i diàfana de cara als problemes de la guerra i de la revolució.

Avui, conseqüents, doncs, amb el nostre punt de mira, volem exposar des de la nostra tribuna, — única que se'ns permet — l'opinió que ens mereix l'actitud i el sentit d'actuació de tots i cadascun dels organismes polítics i socials de la nostra pàtria.

I tothom coneix també, tothom sap a bastament el programa d'Esquerra Republicana de Catalunya i el sentit d'actuació que informa a les J. E. R. E. C.

Reorganitzades profundament, sense els prejudicis que havien pogut fer creure coses absurdes i impropies, les nostres joventuts, avui, en plena forma, estan disposades a donar la batalla que sigui contra tot allò que signifiqui menyspreu i disminució de les facultats de Catalunya i de la seva capacitat de sacrifici en el temps que va de guerra i de revolució.

S'ha parlat molt, extraordinàriament, del que era la guerra i del que és la guerra. Tant que banda com a altra dels extrems — comunistes, anarquistes — han passat un any discutint i parlant de pactes, unions, accions de conjunt, tot encaminat a produir una victòria fàcil, però tot també deixat de banda quan fregava interessos de partit o interessos de l'organització respectiva.

Les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», però, volen en aquests moments difícils, fixar ben clarament el seu pensament i la seva línia de conducta.

Creiem que és ara el moment oportú.

Quan hi ha una ofensiva desencadenada contra Catalunya; quan els problemes vitals de la reraguarda són convertits en plataforma de partit; quan dirigents autoritzats d'organitzacions importants s'atreveixen a parlar despectivament dels herois del front d'Aragó; quan es continua la mateixa política militar de la monarquia; quan els fills de Catalunya són transportats al Sud de la Península i portats al nostre front — front d'Aragó que es el front de Catalunya — ciutadans de la resta de la Península d'Ibèria; quan s'autoritza a parlar en mitjans i conferències a certes organitzacions, i se'ns impedeix a nosaltres adreçar-nos als catalans; quan passa tot això i molt més, és quan les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», han d'aixecar la seva veu i clarament exposar el punt de mira.

S'ha d'acabar d'una vegada i per sempre la campanya d'Anti-Catalunya; s'han d'acabar immediatament els atacs injustificats contra organitzacions i contra persones antifeixistes; s'han de respectar, per damunt de tot la significació de tots i cadascun dels partits que hi ha a Catalunya sense que pugui haver-hi — per cap motiu — avantatges per uns i dificultats per les altres.

Cal ara, més que mai, anar a la veritable unitat.

Es necessari compenetració antifeixista.

Es imprescindible una política — per a tots — d'unitat veritable, de compenetració extrema per a fer possible la victòria i la reconstrucció de la nostra pàtria.

Es hora també que parlem dels problemes del camp a Catalunya. Hem de dir el que passa al camp i la solució que hi veuen les J. E. R. E. C. S'ha d'acabar el lladrocin en nom d'organitzacions que s'anomenen antifeixistes. El pagès català, veritable menestral que tota la seva vida ha estat dedicada a fer fructificar la terra perquè donés el màxim de rendiment, és acreedor al màxim també de comprensió i d'autoritat.

Durant un any ha estat expropiat per uns i pels altres.

En nom d'una i en nom d'una altra, en nom d'unes organitzacions i d'uns postulats han anat, dia per dia, prenent al pagès, — obrer com els altres, treballador infatigable — tot el que durant la seva vida de treball i estalvi hauria pogut recollir.

La terra ha estat l'únic que li han deixat.

El tros de camp que curava, pot continuar rebent la suor del seu front venerable.

Els fruits, però, com fins ara, no poden pas continuar anant a parar a les caixes de les organitzacions o a les dels individus controlats o incontrolats.

Han d'ésser per al pagès.

Han d'ésser pels que tota llua vida ha estat dedicada al treball intens, al treball continu i esgotador.

Per a ells ha d'ésser el fruit, puix que se'l mereixen.

I aquells que, dient-ho, practicant idees — respectables sempre — contràries a la realitat catalana intentin anar contra aquest pagès, contra la seva propietat d'aquests fruits legítims han d'ésser considerats com el que en realitat són: provocadors i feixistes al servei d'interessos inconfessables.

Per aquests últims el nostre blasme i la nostra censura, dura i severa.

Per al pagès, heroi anònim de la nostra lluita, el nostre respecte, la nostra consideració i el nostre ajut incondicional i decidit.

BLOC

La joventut ha d'ésser l'impuls d'Esquerra Republicana

per Joan Pons

Hem d'insistir novament del tracte que hom dona a la premsa catalana destinada als diversos fronts de lluita.

Tenim proves irrefutables de que el nostre setmanari com a òrgan de tota la joventut catalana — de lluita més enllà del nostre país, no és el tracte que correspon a la gesta i al i sincera que la joventut nacionalista presta per la causa de la llibertat. No volem conèixer els motius ni pot interessar-nos qui és o qui pot ésser l'interessat a que el portantveu de la joventut catalana no pugui arribar a les mans d'aquells companys que deixant en un moment de repòs el fusell amant sobre la terra de les trinxeres, alimenten el seu esperit a la continuïtat del sacrifici i que els parla amb la llengua amb l'idioma de la seva terra, i que a través de altres pàgines troben el confort espiritual en els moments de repòs de la lluita.

No interessa pas esbrinar les conseqüències d'aquesta negligència intencionada o no a barrar el pas a la premsa i als portantveus d'aquestes joventuts, però sí que interessa a nosaltres i sí que interessa a la mateixa joventut del front la màxima igualtat de tracte, ja que podem considerar-ho argentíssim amb proves eloqüentíssimes a les nostres mans de que es doni aquest tracte igual que reclamem i que esperem de qui correspongui aquest reconeixement de la voluntat d'aquesta joventut que per les terres de Guadalajara, Andalusia i d'Aragó defensen amb una integritat de concepció tot el que representa aquesta guerra que sostenim per la llibertat dels homes i dels pobles.

Em plau extraordinàriament escriure avui al periòdic ARA! òrgan de la Joventut d'Esquerra Republicana Estat Català, ja que per mitjà d'aquest petit treball podré justificar-me de la meua actitud adoptada en el seu dia referent a la Joventut del Partit i a l'ensens que, em donarà lloc per a fer una exposició de tal com jo entenc que ha d'ésser i ha d'actuar la nostra joventut.

Tal vegada sigui jo un dels pocs homes que tot i ésser-ne fundador de les Joventuts obreres d'Esquerra Republicana, ja que contribuï a la formació de la Joventut del Centre Català Republicà del Districte V, s'hagi trobat en el dolorós cas d'haver-la de combatre d'una manera aferrissada, fins a l'extrem d'haver-ne hagut de sortir. Avui, però, afortunadament la Joventut d'Esquerra Republicana ha pres i té tot un altre caire, el mateix en el sentit de disciplina que en tàctica, i és per això que jo aimant de tota la vida i creient que als partits els hi són indispensables les seves Joventuts, aprofitaré aquesta ocasió i, com dic abans, per manifestar encara que d'una manera esquemàtica el que jo entenc que ha d'ésser la vida de la Joventut, tant en l'aspecte de la disciplina com en tàctica, com de força laboriosa i propulsora de la nostra ideologia.

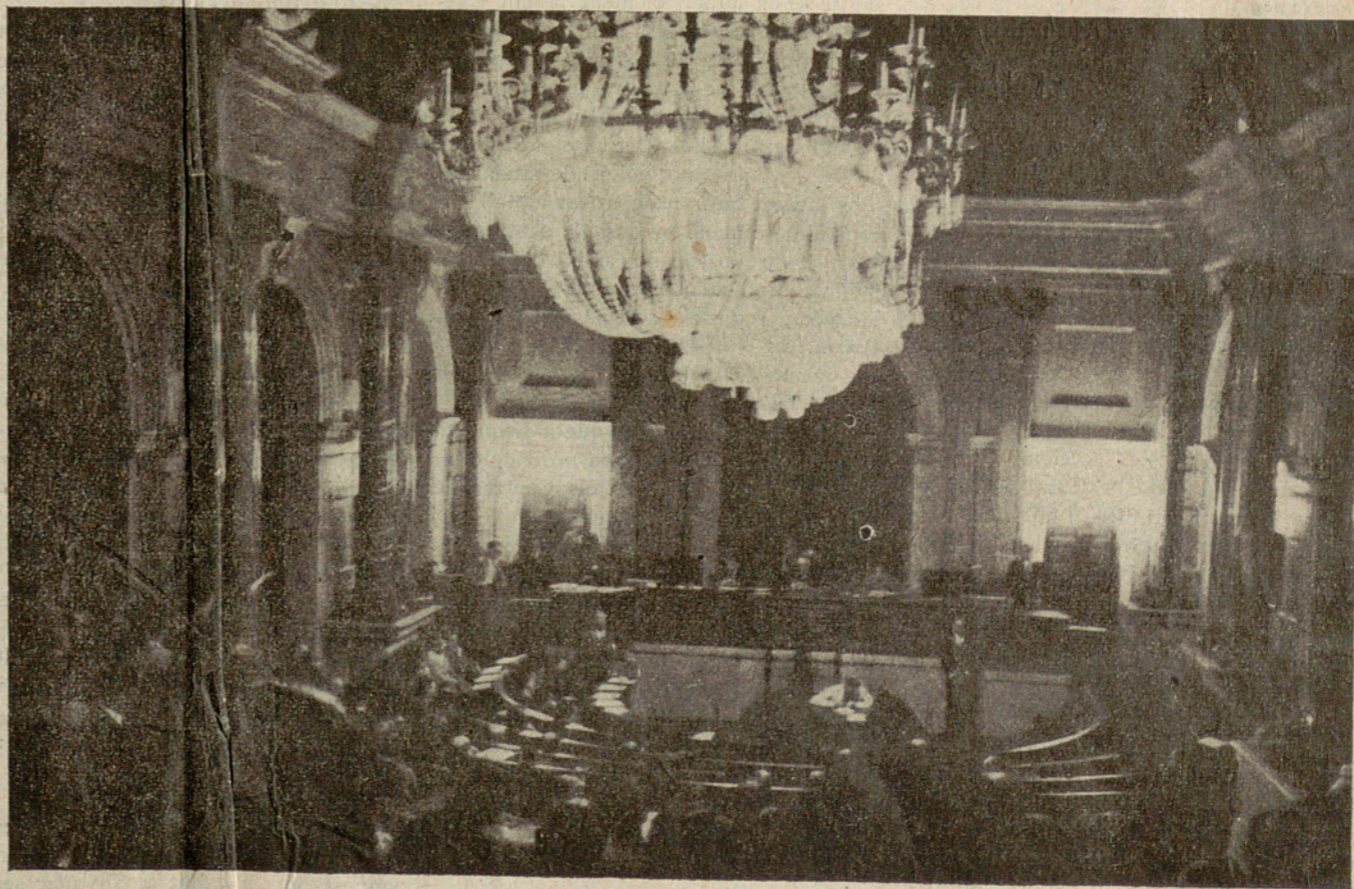
La Joventut, en tot moment, ha de respondre i l'hem de considerar com el

nervi impulsiu del Partit, sense que això vulgui dir en cap moment prendre la direcció política o marcar l'orientació sobre problemes cabdals, cosa aquesta reservada només i exclusivament a la direcció totalitària del nostre Partit. És hora ja que el nostre Partit s'adoni de la importància que té la Joventut dins de la nostra organització. El partit, entenc jo, que no li ha de valdre cap sacrifici ni esforç per a trobar la forma d'encaixar i enquadrar a aquesta Joventut, però sí que cal que el nostre Partit, entenent la seva importància i ajut perquè el seu desenvolupament pugui ésser en tot moment eficient, convertint aquest element jove en el substitut adequat per a continuar o superar en el possible el desgast natural de la nostra força o dels homes que comporta el transcórrer dels anys.

Però, a tal efecte la Joventut amb l'ajut, com dic abans, que el Partit li ha de prestar en tot moment, ha també de contribuir posant-li tot el seu entusiasme i esforç amb aquest estudi i preparació, únic camí per a poder enaltir els nostres ideals de Catalunitat, Esquerrisme i Democràcia. La Joventut ha de preparar-se creant departaments o seccions per a dedicar-se a fer els estudis necessaris de les diferents matèries o problemes que a la vida dels pobles els hi són inherents. Per exemple: hauria

(Continua a la pàg. 2)

UN MOMENT HISTORIC

El Parlament de Catalunya en el moment solemne de reincorporar-se a les seves tasques

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

Economia-Sociologia

Divulgacions econòmiques

Impost sobre el luxe

per J. CASI I RIMBAU

El luxe ofereix una base molt fràgil a l'impost per dues raons: perquè els seus límits estan mal definits i perquè, en raó de la seva pròpia naturalesa, no pot proporcionar al tresor sinó ingressos de mínima importància.

«Es el luxe — deia Voltaire — una paraula sense idea concreta». I afegia: «Transportem-nos al temps en què els nostres pares no portaven camisa; si algú els hagués dit: «Es precis que porteu sobre la pell teles fines i lleugeres, blanques com la neu i que us muden tots els dies, tot el món hagués cridat: Ah, quin luxe; voleu corrompre els costums i perdre l'Estat!» («Observacions sobre MM. Lass, Melon i Dutot»).

El luxe, és, doncs, un fet relatiu a temps i a les persones. Els seus límits formen una línia sinuosa que, seguint el nivell de la civilització i segons les posicions individuals, puja i baixa incessantment.

«Cada classe — diu Paul Leroy — considera com a base els objectes que la seva situació de fortuna no li permet posseir i dels que la classe superior, pel contrari, pot gaudir». (Compendi d'Economia Política).

Per consegüent, ¿com establir teòricament un impost sobre matèria tan indefinida? No és suficient el dir vagament, en nom de la ciència pura, que el luxe ha d'ésser gravat. És necessari precisar i, al moment que és precis, ens trobem en presència d'un petit nombre d'objectes que mereixen sense discussió el nom d'objectes de luxe.

Per aquest motiu, els impostos sobre el luxe no són mai molt productius. Deixem apart els que sota la forma de lleis

sumptuàries s'encaminen especialment a reprimir l'abús de les despeses. Són mesures de policia el qual resultat, si s'aconsegueix, consistiria precisament en destruir la pròpia matèria imposable.

Però fins i tot establint-ho d'acord amb estrictes regles fiscals, la història demostra que els impostos sobre el luxe no arriben mai a produir, sinó una molt dèbil renda al erari.

Anglaterra creà cert nombre d'impostos d'aquesta classe a finals del segle XVIII. Encara n'hi queden sobre els criats varons, sobre els cotxes, sobre els blasons, sobre els fusells i la caça, sobre l'orfebreria.

A França, sota la Revolució, foren addicionats a la contribució mobiliària diversos impostos sobre el luxe. Les dificultats de percepció i el seu escàs rendiment feren que fossin suprimits definitivament per la llei del 24 d'abril del 1806. No obstant, els impostos sumptuaris apareixeran després, sobre tot darrera 1870-71; avui conserva impostos aquesta classe sobre els cavalls i cotxes, els circoles, els billars, la caça, les matèries d'or i argent, els gossos, etc.

El luxe forma i formarà sempre el patrimoni d'una agrupació ciutadana molt reduïda en nombre. A més, descansen sobre gustos essencialment mudables, el luxe sap esquivar meravellosament l'impost en quan sent massa durament les seves molèsties.

Caldrà, doncs, que els legisladors i els economistes es preocupin de trobar uns altres fonts d'ingressos que sense recaure sobre el treball assoleixin la finalitat social que pretén realitzar l'impost sobre el luxe.

La confiança a l'amp, consolidar la confiança al camp n a factor principal per a guanyar la guerra és cada dia la més crua i la més urge de les realitats que vivim.

S'ha perdut llargament el temps aplicant procediments i mules de distribució dels productes del camp que fins en el moment present demosten una sola conseqüència una manca absoluta de coordinació de la producció i del consum, la manca absoluta de nivellaris preus i taxes que facilitin la proporcionalitat dels productes de compra i venda de nats al camp, s'imposa a les comarques una actuació, perquè així ho reclama les necessitats de la ciutat i de les comarques agrícoles, una actuació intel·ligent amb un tacte d'experiència que permeti la pagesia la seguretat de comptar amb totes les garanties i un reconeixement absolut de la seva personalitat econòmica.

La guerra és llarga d'una major duresa cada dia.

La rera guarda té el seu valor de resistència, de prosperitat adhuc de disciplina, sempre, pes, que compti amb una rera guarda al camp linealment apavellada a assolir una recuperació en els seus òrgans productius que garanteixi aquesta mateixa producció a les indústries de la ciutat.

Tenim de lamentar-nos que tots els assaigs fets en la política del camp no han permès de consolidar aquesta confiança necessària, imprescindible, que permeti creure que podem comptar sòlidament amb la rera guarda de la pagesia catalana disposada a mantenir el seu sacrifici de superproducció per a assegurar en tot moment les necessitats que la guerra crea a la ciutat i al camp.

Som a temps a una ràpida rectificació a tots els procediments emprats i que demostra clarament l'esperit refractari de la pagesia en acceptar-los.

Aquests greus problemes que tenen un abast importantíssim tenint com tenim les acabades del temps en què la pagesia pot donar tot de si, cal rectificar i cal que els productes destinats als camps siguin nivellats ajustadament a les cotitzacions aplicades a la producció, que la pagesia catalana sigui tractada en el seu ordre econòmic d'acord amb les característiques per tots prou conegudes, estimulant-los econòmicament, personalment i col·lectivament el valor autèntic del seu treball i que els permeti definitivament comptar amb el reconeixement absolut com a treballadors del camp dels drets a establir un sistema social que no sigui altre que el de la seva pròpia determinació.

MATARO

Defensem la nostra Pàtria

per JOAN JULIÀ I CUADRAS

Heus aquí el clam que arreu de la nostra terra amada, s'ha fet sentir arran de la campanya de difamació de què ha estat objecte per part d'uns polítics que volien i pretenien fer-la vils maniobres, les quals no conduïen a cap altra finalitat que a menysprear-la o fer-la davallar altra vegada als temps ignominiosos de l'esclavitud. Amb tot, estem plenament convençutíssims que el poble no dorm, ja que, escarmentat com està, vetlla perquè Catalunya segueixi la seva marxa ascendent amb més virilitat i energia que mai, perquè en això consisteix la seva força i coratgia, i molta part de la qual és la que vessen tots aquells que es diuen catalans i en són de cor i no de paraula. I analitzant, per a constatar-ho, l'obra gegantina dels nostres avantpassats.

Veurem que si quelcom podem tirarlos en cara potser que sigui la manca de cultura, ja que ells, com la majoria dels que vivien en els segles XVIII i XIX no posseïent escoles, com tampoc no s'havien amoïnats gaire en aguantar polèmiques, mitings, conferències, ja que no havien conegut tants professionals de la olítica, amb la prodigalitat d'avui endia.

Però també si es posseïm a analitzar punt per punt l'obra instructiva de les generacions presents, ben pocs avanços ens senyala la Història, que s'hagin inventat a favor de la humanitat desviada. Si avui parlem així, és perquè en aquells segles passats els nostre avis havien conegut prou bé tots els estralls a què conduïen les guerres, i també sofriren les més horribles calamitats i misèries humanes, ben ben seguríssims que mai no havien conegut l'estat llastimós de la nostra Catalunya en qüestions de subsistència, ni amb l'alça de preus vergonyos a què hem arribat.

Així és, doncs, que aquestes menes de transaccions comercials que no tenen altra finalitat que la d'exploitar-nos inconscientment, són la pedra de toc que ens fa perdre l'orems i ens endinsa a les profunditats de la incredulitat. I aquest mena d'incredulitat fa que tot ho veiem amb certa ironia o, més ben dit, amb un menyspreu de la vida, amb tot i que els nostres romàntics ens ensenyan les excel·lències de la terra que ens ha vist néixer.

Catalunya, ni no s'ha pogut desmpelegar dels fers vividors, però aquests ens ha abut amanyagar sempre amb paraules plaents, dient-nos

que tots els catalans posseïm un cor noble i generós i que malgrat totes les maldats que han planat les nostres espatlles, les hem sabut resistir amb estoïcitat i coratgia. Això ha fet, precisament, que més de quatre s'hagin desorientat i s'hagin enganuyat en creure que amb les seves demagògiques doctrines ens havien guanyat el cor.

Catalunya que sempre ha sabut regir-se per ella mateixa, mentre ha gaudit dels seus Drets i de les seves llibertats, mai res no ha tingut d'anar a emmanllevar, ja que els seus Drets i les seves llibertats, han estat recollides nobles prínceps i reis de la Confederació Catalano-Aragonesa, i que malgrat haver-los perdut amb el darrer rei Martí I l'Humà, els hem sabut reconquerir paulatinament, ja que l'ure que com a catalans posseïm ens empenya a defensar amb tota la braó l'herència dels nostres avantpassats i que la força ens arrabassà. Però Catalunya té uns fills que sa-

ben demostrar a les generacions passades que per la força, també, alliberen la pàtria volguda.

Es veritat que per a assolir aquest alliberament ens ha costat riudes de sang i alguns que altres milers de vides immolades en el compliment del deure i com a veritaders fills que han sentit l'afecte a una mare. Però condolguets hem de confessar que quants i quants cruels desenganys, quants i quants atropellaments no hem hagut d'aguantar d'aquells que bo i amoixant-la, a la quietat, li van preparant el dogal per a vefegar-la en el moment propici.

També és cert que aquest mal no ve d'ara; és de temps immemorial. És una altra herència que curulla de maldats i disfressada amb la capa de la bondat, porta a alguns sectors polítics aquell bati-batall que constitueix un seriós perill per al bon nom de Catalunya.

Pensem, catalans, que legalment poseïm un Estatut que ens dona el Dret de considerar-nos com a Nació Autònoma. Però de la manera que vivim, o de la manera que alguns interessats volen fer-nos viure, aviat Catalunya semblarà la terra de promissió per al primer rodamón que vulgui aixoplugar-s'hi. Amb tot, res no tindriem a dir si almenys tinguessin la delicadesa de respectar-nos i no vexar-nos com fan avui en dia. D'ací bé la nostra flaquesa, per ésser massa dòcils i posseir, a la vegada, un cor massa emplenat de bona fe.

Pensem, també, que fa temps ens envolta la serp, coneguda arreu del món, pel nom de Calúmnia. La seva maligna especialitat no és altra que la d'ultratjar la nostra pàtria catalana. D'aquesta bonhomia de què fem gala, molts encara tenen el despit de tirar-nos-la per la cara, tractant-nos de tribu. Si aquests mots haguessin estat pronunciat per un analfabet hauriem tingut la benivolença de perdonar-lo, però que hagin estat pronunciat per un home que integra el Govern de Catalunya, amb un càrrec de responsabilitat, ja no és tan perdonable, encara que diguin que no ho pronuncien en el sentit de greuge a Catalunya, com tampoc per als herois defensors de la Llibertat.

Tirem-li terra al damunt, com vulgarment es diu. Però, per això, no cal que ens adormim. El nostre deure de catalans conscients i amants de les tradicions patries, ens obliga a estar a l'aguait de les escames enemigues. Deixem-nos de sentimentalismes i nacionalismes entre els uns i els altres i pensem que aquests no són els moments més adequats per a perdre el temps en discussions absurdes. Pensem, tots plegats, que, abans de tot hem de defensar Catalunya, si no ens volem veure altra vegada esclavitzats.

Mataró, agost del 1937.

Reflexions d'actualitat

Els que pensen que el món pot continuar molt de temps com està o retrocedir a com fou, són orbs. Les societats humanes no poden continuar organitzades com ho estan. O la seva organització s'acomoda a les noves forces que la civilització ha engendrat, o aquestes forces la destruirán, com forces anàlogues destruïren les anteriors civilitzacions.

La Societat de Nacions és un elevat ideal que s'ha avençat al seu temps. Solament serà possible quan imperi el lliurecanvi; perquè solament aleshores seran veritablement solidaris els interessos de totes les nacions. Wilson no era un visionari; però dels seus 14 punts, entre els quals hi havia el lliurecanvi, no se n'ha implantat cap. I així la Societat de les Na-

sempre.

La producció de riquesa és la gallina dels ous d'or de la que tots els habitants del país en viuen; i l'única.

Es mala tàctica destruir la gallina dels ous d'or.

Tota reforma agrària encertada i seguida ha de partir de l'afirmació i del fet de què «ningú ha d'ésser inquietat ni pertorbat en la plena possessió de la seva propietat». Portar la inquietud i la desconfiança en el futur de la seva possessió a l'actual possessor de la terra és accelerar la ruïna de l'agricultura i condemnar al fracàs la reforma agrària.

La joventut ha d'ésser l'impuls....

(Ve de la pàg. 1)

de crear una Secció, que en podríem dir de política Municipal, on haurien de fer grans estudis sobre matèria i organització de la vida Municipal, creant en aquest sentit elements aptes per a poder regir en el seu dia la vida dels Municipis del nostre Poble. Hauria també de crear Seccions on es podrien estudiar tots els problemes d'Economia, Indústria, Agrícoles, Finances, Política, Socials i Culturals; preparant així també la nostra Joventut, a l'ensems que moltes vegades podrien ésser consultat sobre aquestes mateixes matèries pels nostres representants. La utilitat de la creació de totes aquestes seccions portaria com a conseqüència l'estímul a tota la nostra joventut estudiant i laboriosa, capacitant-la per a Governar el nostre poble, i a més ens trobaríem que, molts dels problemes que els nostres representants no tenen el degut temps per a fer un estudi acurat, es podria emetre informe per aquestes seccions especialitzades, facilitant el seu comès de Governant i, per consegüent, en sortiria beneficiós davant del poble el partit i nosaltres pels nostres ideals. També aquesta Joventut, apart de la creació d'aquestes diferents seccions, podria crear la seva pròpia de Joventuts, d'Esport; preparant-se així també físicament per a con-

vertir-se en aquell element potent i vigorós, demostrant així aquella força impulsiva que fóra la nostra avantguarda. En fi, jo veig a la nostra Joventut avui freturosa i progressiva com no l'havia vist fins ara, i si el Partit i els dirigents de la Joventut no volen defraudar-la, forçosament hauran de trobar aquell encaix i coordinació perquè els nostres joves puguin mostrar-se davant del nostre poble com element capacitats i responsables per a regir els destins de la nostra Pàtria.

Aquesta és la Joventut que jo he defensat, iestic en tot moment disposat a defensar-la ara, i espero que a Esquerra Republicana de Catalunya no li doldran esforços perquè en tots els Centres de Catalunya hi hagi aquesta Joventut mostrant-li en tot moment la seva més pregonera consideració, donant-li aquell escalf i ajut necessari, i també reconeixent-li tots aquells neguits naturals que la Joventut forçosament ha de sentir, no considerant en cap moment la massa d'Esquerra Republicana que aquests neguits són moguts per doble intenció o altres finalitats, ja que la direcció i responsabilitat i pensament polític només el dona i el pot donar el Consell o Directori general del Partit.

Barcelona, 21 d'agost del 1937.

De cara al MON De cara al MON Portugal, Itàlia i Japó

Unànimement ha estat condemnada l'extravagant actitud d'Oliveira Salazar, trencant les relacions diplomàtiques amb Txecoslovàquia. Primerament la sorpresa i després la indignació han estat les reaccions de l'opinió mundial als maquiavel·lísim del feixisme portuguès, que una vegada més ha demostrat fins on sap representar el seu paper de lacai de les potències totalitàries.

Les raons exposades per Praga són prou convincents i sinceres. No ha volgut concedir uns permisos per a exportar armes a Portugal, per tème, i amb raó, que aquestes no servirien per altra cosa que per a vulnerar novament el pacte de no-intervenció. Quines són, en canvi, les raons al·legades pel Govern de Lisboa? En concret, cap. En la nota publicada per aquest Govern es parla de la dignitat nacional (?) i de què no vol tractar amb Praga perquè aquesta rep ordres de Moscú. Aquest subterfugi el rebat magníficament el redactor diplomàtic del «News Chronicle» quan pregunta: «Si és veritat, ¿per què Portugal estava disposada a comprar metralladores txecoques? ¿No creia Salazar que podien contenir bombes soviètiques?»

No. Aquests procediments tan intolerables, que revelen una falta tan extraordinària de tacte i cortesia internacional, i el fet de què la Premsa nazi hagi trobat tan encertada la solució d'aquesta divergència entre els dos països, demostra

que el Govern de Lisboa, ja lligat a Berlín per llaços tradicionals, ha estat induït a això per consellers interessats en crear un ambient enrarit a l'entorn de Txecoslovàquia i així anar preparant el terreny per a realitzar en un futur pròxim nous atemptats contra la pau d'Europa, ja prou en perill.

Mussolini, en el seu darrer discurs a Palerm ha seguit amb la seva tàctica contradictòria d'amençar amb el desig que té Itàlia de crear un gran imperi i proclamar l'existència de l'eix Roma-Berlín com a fórmula d'atac a tot el que s'oposi al seu orgull, i posar de manifest, a la vegada, la voluntat de Roma de col·laborar amb tots els Estats interessats amb la Mediterrània.

De totes maneres, les paraules del Duce no podran fer oblidar a l'opinió mundial els actes de pirateria inqualificables comesos pels vaixells de guerra italians contra els vaixells mercants en el «Mare Nostrum».

Cada dia es veu més clar que l'altivesa italiana prové, en bona part, de la seva pròpia impotència. Amença i provoca per tal que les nacions democràtiques li facin concessions amb el bon desig d'evitar la guerra. Que reconegui el seu imperi d'Abissínia! Heus aquí el seu neguit d'avui. Si no fos per l'enuig que

representa retornar a les seves llars els «voluntaris», que lluiten a Espanya, fins i tot deixaria de banda aquesta aventura a canvi d'aquell reconeixement.

Quines seran les bases de discussió que portarà a Itàlia sir Eric Drummond quan retorni de Londres després de les seves vacances? Aquestes entrevistes Drummond-Mussolini, que es celebraran probablement a mitjans de setembre, poden ésser la base no ja per a un possible pacte anglo-italià, sinó també per a resolucions que afecten directament a la causa que defensa el poble espanyol.

El Japó, seguint la tàctica feixista del «fet consumat» ha atacat Xang-Hai, atemptant, amb això, contra tots els interessos estrangers en l'esmentada ciutat i preparant, si els xinesos no ho impedeixen amb la seva sang, la conquesta militar de tot l'immens territori de la Xina del Nord i situar-se de manera provocativa davant per davant de la U.R.S.S.

Era de preveure. És el resultat del pacte germànic-nipó i de la manca de fermesa amb què les nacions democràtiques han tractat el problema espanyol. Ha estat en el moment que el Japó ha conceput madura la situació a Europa quan ell ha envaït la Xina.

Ara tindrà novament ocasió Mr. Eden

d'inventar més fórmules encara, que el Japó ja curarà de sabotejar, i les democràcies de discutir com per exemple la zona neutral de Xang-Hai.

Què pensa fer la Xina davant de tot això? Senzillament, resistir als invasors amb tot l'heroisme de què són capaços els pobles que estimen la llibertat i la dignitat humanes. En quant la seva confiança amb la diplomàcia actual l'ha expressat ben gràficament el doctor Koo, ministre plenipotenciari de la Xina prop de la Societat de Nacions: «Desitgem — ha dit — evitar la repetició de l'error comès amb Manxúria, quan, dipositant tota la nostra confiança amb els tractats, i de conformitat amb les recomanacions de la S. de N. ens retiràrem fins que la totalitat de la Manxúria va ésser ocupada per l'enemic.»

«Les experiències passades amb la S. de N. — ha seguit dient el doctor Koo — no solament per la Xina, sinó per altres Estats membres, no contribueix precisament, a incitar-nos a dipositar únicament la nostra confiança en la Lliga per a solucionar el nostre conflicte amb el Japó. Des que va ocórrer el cas de Manxúria, el nivell moral internacional és tan baix que difícilment pot esperar-se res de la S. de N., en el futur, més del que ha fet en el passat.»

La guerra vista per un profà

per Francesc Padrós

No creiem reïx en aquestes coses relacionades amb la guerra que venim sofrint per culpa d'altres. No havem estat mai ni tècnics, ni estratègics de laboratori o de cafè; però, amb tot, podem dir quelcom que almenys servirà per a saber el que pensen els que no entenen amb els afers militars. Per endavant, entenem que abans d'enfocar aquest problema, cal que el dividim en dues parts, la primera de les quals, ha d'ésser la guerra improvisada dels primers moments i l'altra, l'actual, amb la visió que en tinguem de cara al futur.

I bé, d'aquesta primera part, només en podem treure una conseqüència: que l'èxit de les nostres armes, si així podem parlar dels primers exercicis de milicians voluntaris va ésser absolut. Sabem perfectament les objeccions que poden oposar-nos a aquesta afirmació, però tots ells restaran mancats de lògica. Els primers dies de la revolució del juliol tota la militarada que va trair l'Estat, al qual servien mercenàriament, va llançar-se al carrer, amb tota la força i màquines de guerra, que el poble li havia posat a les seves mans per a salvaguardar el territori nacional de qualsevulla agressió exterior que pogués aparèixer. Si aquests, doncs, tenien tota la força, era evident que el sol fet de llançar-se al carrer, equivalia a fer-se amos de totes les ciutats i viles, on ells i tenien destacaments, casernes o llocs de defensa militar. Per tant, els primers dies van «conquistar» el territori del protectorat al Marroc, i continuant, persistint la seva acció de guerra contra l'Estat i el seu govern legítim, van apoderar-se de totes aquelles ciutats i pobles que tots coneixem. Però, la lògica ha de fer-nos veure que ells — que tot ho tenien — havien tingut el fracàs més sorollós que els hagi pogut succeir, al no apoderar-se de la resta de les ciutats i viles de la península ibèrica. La primera victòria, gegantina, admirable, del proletariat ibèric, va ésser, doncs, aquesta, la de que, sense força regular, sense aquelles màquines que els traïdors ens havien robat, impediren que ens avassallessin, en tots aquells indrets que en lògica i tècnica militar, havien d'haver estat al seu poder, i que després perdérem: Badajoz, Irun, Màlaga, i part del Nord. Això no eren derrotes que ens infligien, era la pèrdua de terreny que, donada la nostra gesta dels primers dies, sens armes ni organització, era difícil, per a no dir impossible, de continuar mantenint l'acció bèl·lica en un territori tan extens. Ah!, però per a ells, sí que aquests guanys no els representava res, si per raons de la força que il·legítimament tenien, havien d'haver ocupat tota la península, i en canvi no ho van fer. La conquesta d'aquestes ciutats no eren més que lògica pèrdua, per part nostra, de posicions, geogràficament insostenibles.

La deducció que ha de treure's d'aquesta acció militar dels primers temps ha d'ésser la d'un triomf enorme de les nostres armes, i per damunt de tot, la gesta magnífica, inigualable, dels herois de Catalunya, de Llevant, del Centre, del Nord i del Sud, que sense entretenir-se a fer de pseudo-revolucionaris o d'amagar-se a la reraguarda, sortiren com uns homes, amb qualsevol mitjà de transport, els que els vingué primer a mans, per terres enllà, a deturar l'empenta que portava el feixisme i esclafar-lo en els diferents llocs on hi topàrn. Recordem, entre altres, les gestes memorables dels milicians catalans, Aragó i andins, i la dels valents soldats de la «Sierra», amb Mangada al davant, a Madrid, als inicis de la rebel·lió militar.

La situació de la guerra de cara al futur, ja és una altra cosa. Aquest és un problema de convenciment i de

confiança il·limitada. Els antifeixistes estem i estarem amb un optimisme il·limitat, infinit, però, sortit, no d'un estat passional, sinó d'un ple convenciment de les coses. Avui ens trobem amb un exèrcit regular potent, disciplinat i amb uns homes d'un contingut espiritual de república i d'antifeixista, amb capacitat, ja provada, de realitzar aquelles gestes que siguin necessàries per a arribar a la victòria. I ens trobem de cara a la tardor, temps en el qual la guerra, per raons atmosfèriques i climatològiques, ha de seguir intermitències de caràcter forçós. I, amb això, l'entrada de ple a l'hivern. Si la República, i amb ella Catalunya nacional, durant un any ha canalitzat les coses i ha creat un exèrcit com l'actual, amb un altre any, en sortirà una potència militar en tots els aspectes, el més important, la pròpia indústria de guerra. En la guerra europea, les grans nacions, tardaren dos i tres anys a endegar-se la seva indústria militar. L'index de producció actual, i els projectes de realització immediata de la nostra, fan que preveiem, més ràpidament encara, aquesta potencialitat en aquest determinat ram. I tots sabem, que un Estat en guerra, que pugui proveir-se ell mateix de màquines i material bèl·lic, per descomptat, que té guanyat un alt tant per cent al seu favor.

I l'acció futura dels pobles lliures del món, pot avui deixar-se de banda per argumentar favorablement el nostre optimisme? Sincerament que no. Nosaltres creiem i entenem que aquells i a no tardar, hauran de fer canviar la línia de conducta que es ve seguint dins el camp internacional. Ens mirem la situació dels pobles, avui, com la d'un gran volcà en el període pre-eruptiu, les primeres fumaroles del qual — exceptuant el nostre país — ja han començat a sorgir a l'Extrem Orient. La descomposició dels països de r-

gim imperialista, serà ràpida a mesura que ho vulgui el proletariat d'aquells de règim més benigne i liberaloides. El dia que el poble, l'obrer autèntic, ultrapassi les direccions més o menys tímides de les internacionals obreres i dels governs polítics, i clami per l'ajuda efectiva als germans oprimits i pels que lluiten contra la tirania del feix, aquell moment la nostra guerra, la de tots els antifeixistes d'arreu del món, s'haurà acabat per sempre més. I això no és una utopia. Dia vindrà que els responsables de la política internacional s'adonaran dels seus grans fracassos i o viraran en rodó la seva direcció, o bé hauran de veure's arrossegats per les masses obreres, que maldat per un règim més humà i més equitatiu, prendran la direcció del moviment i canalitzaran la política cap a l'aixafament definitiu dels règims opressors i vandàlics, comandats actualment sota la internacional feixista.

Optimisme en la nostra victòria. Sí, rotundament, sí. És més, optimisme encara, amb el proletariat mundial, i per damunt de tot amb els nostres països germans, la gratitud dels quals no podem mai expressar: la U. R. S. S., i la República mexicana. Cal, però, tenir confiança il·limitada amb nosaltres mateixos, amb el nostre exèrcit, amb la civilitat del nostre poble i, en fi, amb la raó poderosa de què som els bons i els posseïdors de la veritat. Aquell, però, que cregui amb una actitud més o menys favorable, de determinada nació, de tal o qual Comitè no-intervencionista, de la S. de N., d'una mediació — inimaginable per a nosaltres — o de qualsevol d'aquests «bulos» que algun fariseu escampa per ací, és un malvat o un illús. La guerra serà duradora, el nostre sacrifici haurà d'esforçar-se, naturalment, i ampliar-se, reforçar-lo, si cal, però la victòria serà nostra, i amb ella els pobles ibèrics, amb la nostra Catalunya nacional s'alliberaran per sempre més, de la tirania i l'oprobri del feixisme opressor.

ALTAVEU MUNDIAL

AFRICA: Marroc - Tànger

Un «representant diplomàtic» faciós expulsat violentament

El Soldà del Marroc en retornar de Marsella i adreçar-se a Casablanca, va parlar-se a Tànger. A bord del «Contobias», va rebre les autoritats i les manifestacions d'homenatge del poble marroquí. El Mandub de Tànger, anava a presentar el cos diplomàtic al Soldà, quan un individu es presentà a bord dient-se representant diplomàtic de Franco. La policia no li permeté l'entrada al vaixell, per la qual cosa l'esmentat representant diplomàtic faciós protestà en termes tan grollers que la policia es vegé obligada d'agafar-lo violentament i expulsar-lo.

FRANÇA: París

Un atemptat estrany

Els diaris expliquen el procés per l'atemptat de què ha estat víctima el iugos-

lau Nicolàs Tzervintchitch. Segons «Le Journal», aquest individu, quan l'atemptat de Marsella, fou proposat per a l'expulsió. Més tard, però, obtingué del Ministre de l'Interior una autorització per a quedar-se, la qual autorització s'havia de renovar cada tres mesos.

Malgrat les declaracions una mica confuses de la víctima, la policia aconseguí identificar un dels agressors. Es tracta d'un individu anomenat Radajevitch, membre de l'associació dels Oustachis, el qual en retornar d'Espanya volia complir la seva comesa.

«L'Œuvre» publica un article d'aquest afer sota el títol: «Tzervintchitch, que s'interessava per l'activitat d'alguns dels seus compatriotes, i que segons sembla ha estat atemptat per aquells que el vigilaven».

L'agressor, que ha estat identificat, segons informació ha pogut passar la frontera d'Espanya. S'ignoren els noms dels seus còmplices.

Per què aquestes actituds?

(Ve de la pàgina 4)

encara el constatar l'inútil que han estat les campanyes que s'han fet en aquest aspecte, per propis i estranys.

D'una manera gratuïta i sense responsabilitat de cap mena, s'ha dit i repetit que Catalunya romanía al marge del conflicte espanyol. Els observadors estrangers de bona fe podran apreciar-ho per ells mateixos. Podran constatar com no sols aquella afirmació és injusta, sinó que Catalunya és el país d'Espanya que ha jugat, juga i jugarà més fort.

Sinó, ¿que signifiquen els nostres germans als fronts de Madrid en nombre de 45 mil i els 35 mil dels fronts andalusos, els 80 mil del d'Aragó, i les nostres reserves a Catalunya? Això quan a aportació humana.

Tècnicament, el nostre poble ha fet una completa transformació de les seves indústries com tots sabem, convertint-les en fabricació de guerra, fins al punt que avui absorbeix la quasi totalitat de les demandes de tots els nostres fronts.

I els sis-cents mil refugiats que hi han a casa nostra? ¿Es que no signifiquen res?

Es evident que la República no va saber preveure i evitar els perills que se l'hi posaven al davant, ni apreciar degudament el valor dels seus enemics. Per una part dona bel·ligerància a una colla de bergants que des d'aquell moment s'havien de dedicar únicament i exclusiva a elaborar l'enderrocament del règim Republicà, com s'ha demostrat perfectament. Per altra part, permeté que els enemics de sempre, els privilegiats de la fortuna, es manifestessin i s'imposessin com si no hagués passat res. A aquesta mena de gent sense escrúpols de cap mena se'ls deixà conspirar a plaer.

Tot això, és clar, succeïa a espatlles de l'opinió pública, la qual, per sarcasme, no havia pas pogut apreciar els avantatges de tal canvi de règim. I d'aquí nasqué el poc efecte que accentuant-se cada vegada més, havia de sentir aquella classe per la qual s'havia instaurat o havia d'haver-se instaurat la

forma de Govern: «Espanya és una República de Trabajadores».

A ningú no ha d'estranyar que aquest treballadors, que no busquem altra cosa que viure — en pau si pot ésser — s'han anat apartant de la política agrupant-se per contra, dintre les seves pròpies organitzacions, si més no, per allò de què té necessitat de creure el alguna cosa.

Creiem sincerament que ara havia anat a parar en bones mans, almenys així hauria d'ésser. Desgraciadament la realitat tampoc no ha complert com era d'esperar, no ha correspost degut a l'enderrocament de la lluita entre unes inicials i altres perquè aquestes han volgut sortir-se del seu marc apolític. Això no és pas voler donar lliçons; volem solament recordar a aquests la seva veritable posició.

La Política ha d'estar a les mans dels partits polítics, procurant atorgar la confiança col·lectiva a aquell que ofereixi més garanties democràtiques, a aquells partits que en els seus regles hi tinguin gent austera capaç de sacrificar-se per al proïsme; per aquelles persones capaces de pensar en els altres més que en ells mateixos.

Per a poder trobar aquestes persones cal cercar-les amb bona fe, i fent cas omís de campanyes interessades. És indubtable que hi són.

Aquestes són les condicions indispensables per a guanyar la guerra. Després caldrà preocupar-nos d'assegurar-la de manera permanent i procurar que aquesta dura experiència serveixi per alguna cosa sòlida.

ARA!!

Any I 4.ª època N.º 5
Redacció i Administració:
TRES-LLITS, 3 - Telèfon 14725
Barcelona, 28 d'agost del 1937
Preu: 0'20 ptes.

UN ANY DE GUERRA

per Maria Marta Mendoza

El dia 19 de Juliol es va complir un any de guerra.

Un any en què tot el sòl d'Ibèria s'ha vist xop de sang, vessada pels seus millors fills que la defensa, de les aus estrangeres que volien sotmetre-la per a fer d'ella una colònia d'esclaus. Un any en què tot el poble lluita i sofreix per un esdevenidor més lluminós.

Els feixistes que per a poder aconseguir els seus propòsits no escasegen mitjans, ni formes per més antihumanes que siguin, i no senten cap mena d'escrúpols en anar a bombardejar ciutats obertes, segant la vida a la població civil indefensa, destruint les coses més sagrades i que en més estima té el poble, com és la ciutat de Guernica amb el seu arbre, símbol de les llibertats d'Euzkadi, porten moros, legionaris, italians i alemanys a combatre a Espanya, no poden assolir els seus desigs perquè es troben amb l'heroica defensa d'un poble que no es vol doblegar sota la seva tirania.

Quan el dia 19 de Juliol es sublevaren els militars, ací a Catalunya, els vàrem poder vèncer de seguida, però desafortunadament no va succeir el mateix a la resta d'Ibèria, en què varen quedar molts llocs sota el domini dels feixistes. Per això, en tot el territori lleial es van organitzar columnes que sortien a alliberar els seus germans del captiveri que sofrien. Les primeres columnes de milicians, que varen marxar, anaven plenes d'entusiasme, creien que amb les armes que duïen, amb el seu optimisme i la seva fe en vèncer ja n'hi havia prou. Així va ésser com arribaren, trobant-se amb què no era tan fàcil com semblava

el lluitar per la llibertat dels seus germans, ja que feia falta la disciplina — cosa que en aquells moments mancava, perquè eren molts a manar, i pocs a obeir —, que era indispensable el comandament únic. I després d'un quant temps de lluita i de doloroses experiències, es va anar reorganitzant tot, perquè aquells homes que amb tanta fe, sortien un dia per a defensar la seva pàtria, compregueren el que els hi mancava per a aconseguir el triomf tan desitjat.

Des d'aquella data memorable ençà molts d'aquells han caigut per a no aixecar-se més, per ço ara, en complir-se un any, d'aquells fets històrics, primer pas de l'alliberament del nostre poble, havia de celebrar-se, com homenatge als caiguts, una gran manifestació, però com que encara estem en guerra i en moments molt decisius, el Govern decidí suspendre-la. No se'ls va fer cap homenatge ostentatiu, però sí que se'ls va retre un record, que en aquestes hores és el millor homenatge que es podia tributar a aquests homes que el seu nom roman en l'anònim i que ofrenaren llur vida per la causa de la llibertat. Aquests homes que saberen morir tan heroïcament, són els qui ens assenyalen el camí a seguir, ja que els seus esperits són com uns estels que ens guien perquè nosaltres ben aviat poguem triomfar, i que la bandera de tot el proletariat ben unit i agermanat, torni a ressorgir triomfant per tota la Ibèria, i forgi sobre les runes d'una Espanya oprimida els bastiments de la nova societat que serà més justa i humana que fins ara.

El nostre Partit vist per les seves Joventuts

E. R. C. és un Partit revolucionari

per J. M. Lladó i Figueres

E. R. C. al llarg de tretze mesos ha rebut atacs, injúries, insinuacions malèvoles. Ha estat titllada de contrarevolucionària, d'antirevolucionària, de Partit amb una ideologia superada per les circumstàncies creades amb la subversió militar. Hi ha un fet evident: si E. R. C. no tingués raó d'existència, ningú no es preocuparia d'atacar-la. Constituiria una entelequia. Si fos contrarevolucionària o antirevolucionària hauria estat liquidada, si no per altra raó, per la de constituir un destorb. Quedem, doncs, que tots aquells que han atacat i ataquen E. R. C. estan positivament convençuts de la força moral i política d'aquest gran Partit; i, en adonar-se'n volen enganyar-se ells mateixos, i acumulen càrrecs absurds i injuriosos com si això fos prou per a desvirtuar la qualitat, la influència representativa i l'impuls autènticament revolucionari d'E. R. C.

A Catalunya ens coneixem tots. Sabem els defectes i els mèrits d'uns i d'altres. Ningú no ignora — i segons qui pot ignorar-ho menys — els antecedents d'E. R. C. i, sobretot, els antecedents dels seus homes destacats. No ignora, per tant, la seva executòria revolucionària, una executòria que no s'inicia en la gloriosa data del 19 de juliol, sinó abans, molt abans, quan ésser revolucionari representava una immensa capacitat de sacrifici, un considerable esforç de voluntat — per a educar políticament i socialment les masses — una abnegació posada a prova, un absolut desinterès.

E. R. C. nasqué pel març del 1931. Aplegà els diversos nuclis de l'esquerrisme català; resumí i encarrilà per camins d'eficàcia activitats disperses. I estructurà un programa en el qual s'hi consignaven uns principis que ara alguns intenten reivindicar com a nous i com a seus. Un repàs a aquests principis i, especialment als d'ordre social, serà suficient per a comprendre quin fou l'impuls que animà des del primer dia E. R. C. i el pensament de progrés i de superació que la vitalitzà.

La República té sis anys i quatre mesos. Han passat moltes coses. Passen moltes coses. D'una gravetat i una transcendència extraordinària. ¿Qui pot dir que E. R. C. hagi desertat, una sola vegada, del compliment del seu deure revolucionari? Al Poder, ha sabut realitzar una tasca autènticament avançada, ha respost a la confiança que les masses democràtiques li havien dipositat. No ha fet marxa enrera, com han fet molts polítics a l'hora de governar i de posar en pràctica les promeses que havien llançat, en època d'oposició, des

de les tribunes i des dels periòdics de combat. El Poder no ha estat per als homes d'E. R. C. un lloc de repòs, una fita. Ha estat un lloc de responsabilitat, un lloc de treball, un inici, un instrument apte per a les realitzacions. I una trinxera des d'on han defensat la dignitat, el prestigi i la llibertat del poble. En aquest sentit, la data del 6 d'octubre del 1934 és d'una gran eloqüència. I a l'hora de comparèixer davant dels Tribunals, els homes representatius del nostre Partit, han dit el que havien de dir. Amb noblesa, amb coratge, amb perfecta consciència d'aquell acte.

No cal oblidar tampoc que la subversió militar va produir-se quan al Govern de la Generalitat hi havien els homes d'E. R. C. amb el President Companys al davant. I que fou aquest Govern el que possibilità el triomf popular, amb la col·laboració abnegada i heroica de les masses republicanes i obreres.

Tretze mesos de revolució i de guerra. E. R. C. ha seguit al seu lloc, sense desertar ni claudicar davant de res; afirmant la seva dignitat i el seu pensament polític, sense intentar tan sols dissimular-lo per la por — injustificada, tanmateix — d'aparèixer menys revolucio-

nari que altres organitzacions; projectant la seva influència damunt de cada fet; defensant els drets de les masses que representa; encarrilant els diversos problemes per vies de solució. Sempre amb un sentit progressiu, i d'acord amb les circumstàncies.

E. R. C., és un partit revolucionari en l'autèntica accepció del mot. Contra-revolucionari si es tracta d'assais revolucionaris impremeditats i nocius; d'actes de pillatge; de delictes consignats expressament en el Codi Penal vigent.

Per què aquestes actituds?

per PERE COLLS

La situació política de Catalunya, país fidel a la lletra de la Constitució Espanyola, es fa, cada dia que passa, més diàfana. Les passions que, degut al fet d'haver-se produït ressentiments entre les mateixes classes productores amb molta anterioritat, s'havien desfermat en produir-se el fet de juliol que tots recordem, aquestes classes productores

que han passat per un període de prova, en el qual aquelles s'havien pogut manifestar lliurement, han sabut, tal com calia esperar, fer-se càrrec de les circumstàncies, apreciand el perill exterior en tota la seva importància, i dirigir les seves activitats vers el sol objectiu: col·laborar plenament i desinteressadament en l'obra conjunta que ens ha de permetre reconquerir la força suficient per desallotjar l'enemic comú de les seves posicions, a fi de poder-nos, després, anar a la reconstrucció del país, usant les directives que la majoria del poble determini.

Aquest poble nostre carregat de defectes, pot ésser que com cap més, ha mostrat el seu sentit de responsabilitat una vegada més, sacrificant les seves ambicions legítimes més preades. S'ha retrobat a ell mateix.

No és pas hora de cantar les excel·lències del nostre poble, això no priva tament extemporani. Però això no priva de què es pugui manifestar lliurement un goig legítim en poder-ho constatar.

Que no és hora d'adular, tots ho sabem. Són moltes les precaucions que tenim al damunt i és qüestió ara que podem, de posar tot l'entusiasme al servei de la idea general. Després, quan hàgim triomfat, que no tardarà en succeir, podrem parlar molt seriosament del que ens caldrà fer. Primer, però, no podrem pas excusar-nos de seguir la trajectòria marcada per un fet viscut: la reconstrucció. Tot l'altre ja vindrà oportunitat.

Es reconfortador de veure l'esforç del nostre país per a la guerra i ho es més

(Continua a la pàg. 3)

amb totes aquestes coses? Francament, jo crec que no. I dic això, perquè sembla impossible que en els moments al·gids de la guerra, quan les operacions militars, no són tot el falagueres que voldríem, quan més imprescindible és la nostra unitat, puguin sortir uns senyors, que conscientment o inconscientment puguin dir, fer i desfer com si aquí no passés res en absolut.

¿Es que no pensen que els que som catalans, però catalans de veritat, quan anem a la lluita hi anem pensant amb Catalunya? ¿Es que ells es creuen que els nostres germans vessen la seva sang perquè després de la guerra no en quedi de Catalunya només que un record? Jo els invito a reflexionar, i si de veritat són antifeixistes procurin per tots els mitjans que tenen, que són molts, ja que en les seves mans tenen tots els ressorts del poder, que a Catalunya no li siguin regatejats ni el més mínim els seus drets a governar-se a si mateixa, i per tal de donar una prova de la seva solidaritat retornin el més ràpidament possible una de les facultats primordials per a la bona marxa d'una nació lliure, ja que així es digna que es faria quan d'una manera inequívoca ens fou arrabassat. I si ho feu així, jo us prometo que tornarà a renàixer en tots els catalans la moral i l'entusiasme demostrat el 19 de juliol, i no sols defensarem el nostre terra estimat, sinó que anirem sense cap dubte allà on el Govern Central ens assenyali.

Els sistemes que per a subsistir necessiten la força de la dictadura és que governen contra la voluntat de la majoria.

Totes les dictadures, en actuar contra les majories, cauen en el despotisme.

— No està mal aquesta posta de sol!...
— Sobretot per un país petit!...

(Ce. Seir).

J. E. R. E. C. noticiari

S'ha constituït el Secretariat Escolar

Reunida l'Assemblea de l'Associació d'Estudiants d'Esquerra, acordà dissoldre's i entrar a formar part de les J. E. R. E. C. tots els elements de l'Associació i acceptar, per tant, les directrius polítiques.

Amb caràcter provisional es constitueix un Secretariat General Escolar, que tindrà al seu càrrec la tasca de reorganització impulsant la creació de Secretariats Comarcals arreu de Catalunya. El Secretariat General Escolar estarà representat per mitjà d'un delegat en el Consell Nacional de les J. E. R. E. C.

Al seu temps aquest Secretariat General donarà compte de la seva actuació en un ple nacional d'Estudiants d'Esquerra.

Secretariat de Propaganda i Premsa

Aquest Secretariat espera de les entitats i grups de Joventuts es faran càrrec del retard en què reben el setmanari, la qual cosa és deguda a les circumstàncies i a l'anormalitat de les comunicacions.

Hom prega als grups de Joventuts i entitats de comarques que procurin de posar-se al corrent en la liquidació dels setmanaris que hagin rebut, per la qual cosa hom pot adreçar-se a aquest Secretariat, Tres-Llits, 3, a personalment o bé en la forma que creguin més convenient.

Hom recorda als Comitès comarcals la necessitat d'enviar en aquest Secretariat de Propaganda i Premsa, carrer Tres-Llits, 3, dos exemplars de les publicacions que hagin editat.

Es fa avinent a tots els Secretariats comarcals de les J. E. R. E. C., que envien en el termini de temps, més curt possible, a aquest Secretariat general, els acords que relatives a propaganda i organització, hagin pres les respectives comarques, a l'objecte de rebre orientacions i ajut si cal, que facilitin l'èxit que ha de presidir totes les manifestacions, siguin del càrrec que siguin, de les J. E. R. E. C.

Secretariat Femení

Totes les companyes que vulguin actuar com a conferenciantes, són pregades de passar per aquest Secretariat per tal de rebre les instruccions precises per al millor desenvolupament del proper cicle de Conferències organitzat per aquest Secretariat Femení de les J. E. R. E. C.

Impremta Elzeviriana, E. C. Carrer Torres Amat, 9-Barcelona

Catalunya

per Valentí Almerich

Les J. E. R. E. C. que no tenen per norma llançar consignes de cara a l'exterior, per a fer-les complir als altres, han cregut interpretar fidelment el sentir del nostre poble i s'han fet seva la consigna llançada per S. E. el President de la Generalitat, en el formidable discurs pronunciat al Palau de Belles Arts, amb motiu d'un acte celebrat per E. R. C.

Aquest consigna és «CATALUNYA». I que n'és de bella aquesta paraula! Entorn d'ella hem d'agrupar-nos tots els nacionalistes, per a fer possible el ressorgiment d'aquella Catalunya que tots nosaltres somniem, d'aquella Catalunya que lluita per a desfer-se dels lligams que encara l'oprimen i no la deixen viure amb la llibertat a què té dret.

Tornem a repetir-se una vegada més, campanyes tendencioses contra Catalunya, en uns moments molt difícils. La Joventut catalana està a l'aguait de certes maniobres i no les deixarà prosperar.

Joves nacionalistes, homes lliures, la nostra consigna és i ha d'ésser: «CATALUNYA!!»

Estudiants de Catalunya

Després de la criminal subversió feixista del 19 de juliol de l'any passat, l'Associació d'Estudiants d'Esquerra cregué que era un deure seu prestar el més entusiasta ajut per abatere la facció que s'aixecà en armes contra les llibertats democràtiques dels pobles d'Iberia i d'una manera especial contra la nostra Pàtria Catalana. Fou per això, doncs, que tots els seus integrants s'afanyaren a empuñar les armes per tal de defensar Catalunya, avantposant així a l'interès general i immediat de guanyar la guerra tot interès polític particular.

Ara, en reorganitzar-se les Joventuts del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya i emprendre la seva croada en pro dels sagrats ideals de llibertat, justícia social i nacionalisme, nosaltres, els estudiants, hem cregut que era arribat el moment de trencar el silenci i incorporar-nos d'una manera definitiva a les tasques patriòtiques de les J. E. R. E. C. És per això que hem dissolt l'antiga i gloriosa Associació d'Estudiants d'Esquerra per a entrar a formar part integrant de la gran massa de joventuts nacionalistes que formen les J. E. R. E. C.

Nosaltres els estudiants nacionalistes que hem conegut la repressió centralista, enemiga a mort de Catalunya, que hem vist estimats companys perseguits, apallissats i empresonats pels servidors de

l'espanyolisme de Gil Robles i Lerroux. Que hem vist la nostra llengua vexada i menystinguda en les institucions de cultura, diem que ja ha arribat el moment de tornar a actuar intensament, puix que per l'horitzó de Catalunya s'acosten nivells prenyats de mal avenirans que els estudiants nacionalistes, la gran majoria dels estudiants de Catalunya no tolerarem que tornin mai més.

La nostra tasca serà la de redreçar el sentiment nacionalista dels escolars en el sentit socialment avançat que impulsa el programa de les J. E. R. E. C. Volem que es vagi a la creació d'un vast pla d'ensenyament per als obrers i que s'obrin les portes de la nostra Universitat al proletariat català.

Els problemes de l'ensenyament són avui tan vius a casa nostra com abans del dimou de juliol. Els Instituts, les escoles, especials i l'escola primària estan en mans del poder central. La Cultura Catalana no ha entrat encara en molts llocs. La Secció Escolar de les J. E. R. E. C. demana l'immediat traspàs de l'ensenyament, en tots els seus graus, a la Generalitat de Catalunya.

Estudiants de Catalunya: Per una Cultura autènticament Catalana, per la plena dignitat d'homes lliures, per una Catalunya sobirana dels seus destins, enquadra't dintre les regles de la S. Escolar de les J. E. R. E. C.